

Predikan i Kyrkhults kyrka 3 jan 2010

Söndagen efter nyår

"Guds hus"

Jesaja 55:5-7

Rom 12:1-2

Mark 11:15-19

När man som svensk i utlandet kliver in i en svenska ambassad så kliver man in på svenskt territorium. Fast man fortfarande är utomlands så står man ändå på svensk mark, fast man är borta så är man ändå hemma.

När vi kliver in i kyrkan så står vi på Guds territorium, Kyrkan är Guds ambassad på jorden, Guds hus. Som medborgare i Guds rike har vi därför kommit hem när vi kommit till kyrkan, om än inte det slutliga himmelska hemmet.

Det gamla förbundets tempel, templet i Jerusalem var det ställe där Gud besökte sitt folk. Där var Gud närvarande, dit gick man för att offra och be. Men när Jesus kom dit så reagerade han häftigt. Det som skulle vara ett bödens hus hade förvandlats till ett rövarnäste. Man kan tycka att Jesus tog i lite väl mycket. De som köpte och sålde och de som växlade pengar gjorde ju offerttjänsten i templet möjlig. Folk behövde ju djur att offra och de speciella tempelmynt som man skänkte i offerkistan.

Nu var det nog inte fel på deras verksamhet, det var istället platsen det var fel på. Genom sitt köpande och säljande så störde de bönen. Guds tempel skulle vara ett bödens hus och inte ett rövarnäste.

I Jesus föreställningsvärld så verkar det inte finnas något mellanting mellan bönehus och rövarnäste. Antingen är det det ena eller det andra. Det är precis som om det inte kunde stanna på ett anständigt och lagom mellanting. Om det inte längre får vara ett bödens hus och så utvecklar det sig obönhörligt till ett rövarnäste.

Gud var närvarande i den tidens tempel. Han är fortfarande närvarande i templet. Men idag är templet något annat. I det nya förbundet så är templet inte den byggnad som stod i Jerusalem. Nu har templet övergått till att vara vi, alla kristna. Vi utgör tillsammans Guds heliga tempel, våra kroppar är stenar i Guds tempelbygge. Kyrkan är ju i första hand inte en byggnad utan alla som genom

dopet har blivit upptagna i Guds församling. Nu är det i detta tempel som Gud är närvarande. Nu är det genom kyrkan som han besöker oss.

Det betyder inte att kyrkan som byggnad har spelat ut sin roll. Eller att den skulle kunna reduceras till samlingslokal, vilken som helst. Gud behöver visserligen inte själva kyrkobyggnaden för att möta oss men vi behöver den. Vi behöver heliga platser att gå till, helt enkelt för att vi inte är enbart andliga varelser. Vi är även kroppsliga varelser, vi har en utsträckning i rummet, vi är begränsade till en plats i rummet. Därför har platser och rum betydelse för oss.

Att Guds hus är heligt betyder att den är avskild för Gud. Den är helig för att den pekar vidare på något annat, något utöver sig själv. Kyrkobyggnaden är ett fönster mot Gud.

Guds hus kan alltså finnas på flera olika nivåer. Det handlar inte bara om kyrkan som byggnad. Det handlar även om församlingen, kyrkan där Kristus är huvudet och där vi har blivit lemmar i Kristi kropp. Och det kan även handla om oss själva som individer, våra kroppar är ju ett tempel för den helige Ande.

Jesus rensade den tidens tempel. Han gick ganska hårt fram, men det var nödvändigt. Han drev ut det som inte skulle finnas i templet. Han drev ut det som hindrade bönen. Guds hus skall vara ett bödens hus för alla folk.

Kyrkan måste med jämna mellanrum rensas, reformeras. Det har gjorts gång på gång i kyrkans historia, när kyrkan har blivit något annat än vad den var avsedd för, och det kommer naturligtvis även att behövas i framtiden. Kyrkan måste rensas, där vi försöker hålla rent från ovidkommande sysselsättningar och fokuserar på vad som är vår uppgift.

Den viktigaste, eller ende, reformatorn är Kristus. Han kan naturligtvis sända människor för att genomföra sitt uppdrag, men i grunden måste det vara han själv som genomför rensningen av sin egen kyrka, om det ska bli riktigt gjort. För att Jesus ska få plats i kyrkan som måste han rensa henne.

Jag tror att den största faran för kyrkan idag är det som Paulus skriver i epistelläsningen: anpassa er inte efter denna världen. Det måste, uppenbarligen, ha varit en frestelse redan då, annars hade väl Paulus inte varnat för det. Det har i alla tider varit en frestelse för kyrkan att vara makten till lags. Att anpassa sig efter de krav som de styrande ställer. Vi ser idag hur Svenska Kyrkan formar sig efter önskemål från regering och riksdag. En sådan kyrka måste förnyas och reformeras. Kristus måste rensa henne, som han gjorde med templet en gång.

Men det gäller också vi själva, våra kroppars tempel. Vad finns det i vårt liv som stör bönen? Vad har vi som hindrar Jesus att få plats? Har vårt inre blivit ett

rövarnäste istället för ett bödens hus? Har det blivit det så är bästa botemedlet bön.

Ordet lagom verkar vara ett ord som kännetecknar det svenska, och det gäller nog också när det gäller religionen. Man ska vara lagom religiös. Man kan gå till kyrkan en eller ett par gånger per år men inte mer. Men tänk om det inte går att vara lagom, inte i längden. Tänk om allas vårt inre antingen utvecklas mot ett rövarnäste eller mot ett bödens hus. Antingen växer Kristus eller förminskas han. Det går inte att få honom att stanna i växten på en lagom nivå.

Botemedlet mot rövarnästet heter bön. Din kropp är ett tempel för Gud, ditt inre ska vara ett bödens hus. Och din inre kyrka har hjälp av den yttre. Vi är ju inte bara andliga varelser, vi är även kroppsliga. Vi har kyrkor inte för att Gud behöver dessa utan för att vi behöver dem. Vi behöver kyrkorummet som en påminnelse om den vi ber till. Den här byggnaden är det främsta bönehuset i Kyrkhult. Väggarna är indränkta av generationer av böner, människor som har levt före oss, som har hållit bödens låga brinnande i sekel. Nu är stafettpinnen överlämnad till oss, att hålla denna plats för helig, ett tempel åt Gud.

Det här är platsen där Kristus kliver ner till oss. Här blir han materia, här blir han kött och blod. Det här är platsen där han möter oss . Han svarar på våra böner och han väcker bönen inom oss, så att vi blir det vi är ämnade att vara: ett bödens hus för Gud.